

ръкъ една военна пушка-бердана, съ която на 13. III. 1913 г., вече боленъ старецъ, даде седишкомъ отъ чардака на дома ни първия въ града ни празниченъ изстрелъ по случай превземането на Одринъ отъ нашитъ войски. Тази пушка се пази още у насъ. Симеонъ Московъ е билъ като баща си дълги години църковенъ настоятелъ въ старата църква и изнасялъ тази си почтена служба съ усърдие и строгостъ. Веднажъ е изпждилъ отъ църквата карацитъ се въ олтаря свещеници и заключилъ божия храмъ. Отворилъ го е следъ дълги преговори на 3-ия день. Завещалъ е стотици декари гори и ливади на общинитъ въ с. Аканджиларе (сега Петко Славейково) и с. Срѣбе (сега Малък-Вършецъ), Севлиеvsка околия, и на българското и турско училища въ с. Аканджиларе, за да остане вѣренъ на завета на единъ емигриралъ турчинъ, отъ когото купилъ на времето си тѣзи имоти, да завещае (хариже) частъ отъ тѣхъ за обществено ползуване. Симеонъ Генчовъ Московъ почина на 10 декемврий 1913 година.

Негови деца сж Петъръ Симеонъ Московъ, търговецъ и лозаръ въ Севлиево; Роза, по мъжъ Хр. Н. Конова; проф. д-ръ Гочо Московъ, директоръ на хирургическата пропедевтическа клиника; проф. Ив. Московъ, директоръ на Сждебно-медицинския институтъ; д-ръ Атанасъ Московъ, главенъ секретаръ на Националния комитетъ на българскитъ кооперации; Кича, по мъжъ Василъ Кючукова.



Днешнитъ дюкяни и вбаджии въ Севлиево. Седнали: Иванчо Хр. Абаджиевъ и Христо Станчевъ. Прави: Цоню П. Добревъ, Дочо П. Станевъ, Петко Хинковъ и Иванъ Лазаровъ. Къмъ ст. на М. Абаджиева, стр. 160.